

[Wilhelm.]

bejde, er faldet i de sidste 12 måneder. Det er jo præcis, hvad de indkomstpolitiske profeter har ønsket sig, og skulle man tro deres profetier, så ville et sådant fald øge konkurrenceevnen og dermed være den rette vej til øget beskæftigelse. Det melder statistikken imidlertid ikke noget om. Tværtimod. Men den er jo nok bare marxistisk indoktrineret.

Konjunkturudsigterne er jævnt og støt blevet forværret siden augustforliget. Alle forudsætninger for dette forlig er i virkeligheden bristet. En overholdelse af forligets lønramme vil ubestridelig føre til mærkbar nedgang i købekraften og dermed til yderligere arbejdsløshed. Det forstærkes videre af den regulære dyrtidssvindel, som gennemførtes med decemberforliget, hvor man gav en kortvarig besparelse på husholdningsbudgettet på i alt 25-30 kr. for så til gengæld at snyde familien for en dyrtidsportion til en værdi af 1.200 kr. i hvert af de følgende 2 år.

Nu kommer så dertil det unndgæelige prischok efter 1. marts og oven i det hele nye huslejestigninger for hundrede tusinder af lejere samt elafgift til alle. I denne situation fører LO-toppen overenskomstforhandlinger og varsler storkonflikt på et grundlag, som respekterer augustforligets lønramme. Dette forsøg på at aflede kampen mod indkomstpolitikken skal jeg vende tilbage til om lidt. Først nogle bemærkninger til februaraftalens 4 klumper.

De såkaldte beskæftigelsesforanstaltninger ligner til forveksling regeringens tidligere buketter af den art f. eks. under septemberforliget. Væsentlige dele af det er snarere erhvervsstøtte end beskæftigelsesforslag. VS vil stemme om disse ting hver for sig efter samme retningslinjer som hidtil.

Hvad angår de finanspolitiske foranstaltninger, får vi lejlighed til at kommentere dem yderligere senere på dagen.

Forsvarsforliget, som socialdemokratiet under valgkampen ikke ville indgå uden de radikale, og som socialdemokratiet nu har indgået uden de radikale, vil hr. Steen Folke kommentere nærmere senere i debatten.

Så er der boligpolitikken. Vi går ind for den aftalte lempelse af rentesikringsaftrapningen og for fortsatte driftslån til højrentebyggeriet, selv om det er lapperier, som principielt understøtter det ågerrenteniveau, som den passive kapital har stillet krav om. Men det skal samtidig siges, at boligafsnittet som helhed er alde-

les uacceptabelt. Kvotaen for almenyttigt nybyggeri skæres yderligere ned til 7.000 boliger. Særskatten på de bestående almenyttige boliger forøges med endnu et par hundrede kroner på årsbasis. De nye afdelinger med underbudgetteringsproblemerne får ingen hjælp. Der er ingen som helst garanti for, at husleje-forhøjelserne, som det var lovet, holdes inden for den lønramme, forligspartierne søger at påtvinge lønarbejderne. Parcelhusejerne slipper, som hr. Auken ganske rigtigt sagde, med stigninger på nogle få kroner om ugen. Den årlige stigning for denne gruppe vil typisk blive mindre, end den månedlige stigning har været for lejerne.

Det er ikke, fordi VS ønsker at jage parcelhusejere, som ikke driver spekulation, men denne politik vil yderligere sætte skub i inflationen på jord og fast ejendom. Den er dybt asocial, og de eneste husejere, som ikke fredes, er pensionister og andre lavindkomstgrupper, der aldrig har haft råd til at genbelåne, og som nu beskattes af stigende fiktiv lejeværdi af egen bolig.

Selv på lempelsen af rentesikringsaftrapningen, som jeg omtalte som en af de få formildende omstændigheder, er der alvorlige pletter. »Med virkning fra 1. april 1979 nedtrappes rentesikringen til det oprindeligt forudsatte niveau«, står der i denne del af aftalen. Det kan jeg kun læse som en planlagt huslejeeksplosion den 1. april 1979. De lejere, som skulle have været optrappet med f. eks. 23 kr. pr. m² årlig – og det er jo ikke helt utypisk, selv om det er lidt højere end gennemsnittet – men som foreløbig slipper med 7 kr. årlig, kan altså i 1979 vente en stigning på 55 kr. pr. m² eller i hvert fald 500 kr. månedlig for en ganske almindelig lejlighed, og det alene som følge af rentesikringsaftrapningen. Der er på denne baggrund al mulig grund til, at lejerne opretholder mobiliseringen.

Februaraftalen er imidlertid fuldt så bemærkelsesværdig ved det, den ikke siger noget om. Der er ikke ét ord om den store plan, som socialdemokratiet og LO i huj og hast fik strikket sammen, da valget var udskrevet, og som skulle gøre noget ved den massearbejdsløshed, regeringen reelt har været passiv over for nu i mere end 2 år. Det er ikke, fordi VS er ubetinget begejstret for denne plan. Den holder ikke, hvad den lover. Af de 10 punkter er der kun 3, som kan have virkelig betydning for beskæftigelsen. Det er energifafsnittet, afsnittet om